Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

13 iulie 2017*

„Recurs – Dreptul de acces la documente deținute de instituțiile Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 – Excepții de la dreptul de acces – Articolul 4 alineatul (3) primul paragraf – Protecția procesului decizional al acestor instituții – Mediu – Convenția de la Aarhus – Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 – Articolul 6 alineatul (1) – Interes public pentru divulgarea unor informații privind mediul – Informații transmise de autoritățile germane Comisiei Europene, care privesc instalații situate pe teritoriul german care intră sub incidența legislației Uniunii referitoare la sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră – Refuz parțial al accesului”

În cauza C-60/15 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 11 februarie 2015,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, cu sediul în Stolberg (Germania), reprezentată de S. Altenschmidt și de P.-A. Schütter, Rechtsanwälte,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de H. Krämer, de F. Clotuche-Duvieusart și de P. Mihaylova, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, domnul A. Tizzano (raportor), vicepreședintele Curții, și domnii A. Borg Barthet, E. Levits și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 iulie 2016,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 octombrie 2016,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (denumită în continuare „Saint-Gobain”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 11 decembrie 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland/Comisia (T-476/12, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2014:1059), prin care acesta a respins acțiunea sa având ca obiect anularea Deciziei Comisiei din 17 ianuarie 2013 prin care s-a refuzat accesul integral la lista transmisă Comisiei de Republica Federală Germania în cadrul procedurii prevăzute la articolul 15 alineatul (1) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 130, p. 1), în măsura în care acest document conține informații referitoare la anumite instalații ale Saint-Gobain situate pe teritoriul german, privind alocările provizorii, precum și activitățile și nivelurile de capacitate în raport cu emisiile de dioxid de carbon (CO_2) în cursul anilor 2005-2010, eficiența instalațiilor și cotele de emisie anuale alocate provizoriu pentru perioada cuprinsă între anul 2013 și anul 2020 (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

2 Articolul 4 din Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 (JO 2005, L 124, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 201, denumită în continuare „Convenția de la Aarhus”), are următorul cuprins:

„(1) Fiecare parte se asigură, sub rezerva alineatelor prezentate în continuare în prezentul articol, că autoritățile publice pun la dispoziția publicului informațiile despre mediu disponibile solicitate […]:

(a) fără să fie necesară invocarea unui interes deosebit;

[…]

(4) O cerere de informații despre mediu poate fi refuzată în cazul în care dezvăluirea lor ar avea efecte negative asupra:

(a) confidențialității acțiunilor autorităților publice, în cazul în care confidențialitatea este prevăzută de legislația internă;

[…]

Motivele de refuz menționate anterior se interpretează în mod restrictiv, ținând seama de interesul publicului în beneficiul căruia ar fi făcută dezvăluirea și în cazul în care informațiile solicitate se referă la emisiile poluante.

[…]”

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (1), (2), (4), (6) și (11) ale Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) au următorul cuprins:

„(1) Tratatul privind Uniunea Europeană consacră noțiunea de transparență în articolul 1 al doilea paragraf, în conformitate cu care tratatul marchează o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni din ce în ce mai strânse între popoarele Europei, în care deciziile sunt luate în modul cel mai transparent posibil și cât mai aproape posibil de cetățean.

(2) Transparența permite asigurarea unei mai bune participări a cetățenilor la procesul de decizie, garantând o mai mare legitimitate, eficacitate și responsabilitate a administrației față de cetățeni într-un sistem democratic. Transparența contribuie la consolidarea principiilor democrației și drepturilor fundamentale, astfel cum sunt acestea definite în articolul 6 din Tratatul UE și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

[…]

(4) Prezentul regulament vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente și definirea principiilor generale și a limitelor, în conformitate cu articolul 255 alineatul (2) din Tratatul CE.

[…]

(6) Ar trebui autorizat un acces mai larg la documente în cazurile în care instituțiile acționează în calitate de legiuitor, inclusiv în cazul delegării atribuțiilor, păstrându-se totodată eficacitatea procesului decizional la nivelul instituțiilor. Aceste documente ar trebui să fie direct accesibile în cea mai mare măsură posibilă.

[…]

(11) În principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Cu toate acestea, anumite interese publice și private ar trebui protejate printr-un regim de excepțări. Ar trebui să li se permită instituțiilor să-și protejeze consultările și deliberările interne, în cazul în care este necesar pentru păstrarea capacității lor de a-și îndeplini misiunile. La evaluarea necesității unei excepțări, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii.”

4 Articolul 1 din acest regulament, intitulat „Obiectul”, prevede:

„Prezentul regulament urmărește:

(a) definirea principiilor, a condițiilor și a limitelor, întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (denumite în continuare «instituții»), prevăzut la articolul 255 din Tratatul CE în vederea garantării unui acces cât mai larg la documente;

(b) stabilirea regulilor care să garanteze o exercitare cât mai ușoară a acestui drept;

(c) promovarea bunelor practici administrative privind accesul la documente.”

5 Articolul 2 din regulamentul menționat, intitulat „Beneficiarii și domeniul de aplicare”, prevede la alineatul (3):

„Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.”

6 Articolul 4 din același regulament, intitulat „Excepții”, prevede:

„[…]

(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

– intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;

– […]

– obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(3) Accesul la un document întocmit de o instituție pentru uzul său intern sau primit de o instituție și referitor la o chestiune pentru care instituția nu a luat încă nicio decizie este refuzat în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[…]

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

[…]”

7 Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO 2003, L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200):

„Statele membre pot prevedea ca cererea de informații despre mediu să fie refuzată în cazul în care dezvăluirea informațiilor respective ar afecta în mod negativ:

(a) confidențialitatea procedurilor desfășurate de autoritățile publice, în cazul în care legislația prevede o astfel de confidențialitate;

[…]”

8 Considerentul (2) al Regulamentului (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO 2006, L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126) are următorul cuprins:

„Al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu […] subliniază importanța furnizării de informații adecvate privind mediul și de oportunități pentru participarea publicului la luarea deciziilor în probleme de mediu, sporind astfel responsabilizarea și transparența luării deciziilor, contribuind la creșterea gradului de conștientizare a publicului și a sprijinului acestuia pentru deciziile luate. De asemenea, ca și programele anterioare […], încurajează punerea în aplicare mai eficientă și asigurarea respectării legislației comunitare în domeniul mediului, în special controlul aplicării normelor comunitare și luarea de măsuri în cazurile de încălcare a legislației comunitare privind mediul.”

9 Articolul 1 din acest regulament prevede:

„(1) Obiectul prezentului regulament este de a contribui la executarea obligațiilor care decurg din [Convenția de la Aarhus], prin stabilirea normelor de aplicare a dispozițiilor convenției pentru instituțiile și organismele comunitare, în special prin:

(a) garantarea dreptului de acces al publicului la informațiile privind mediul primite sau elaborate de instituțiile sau organismele comunitare și deținute de către acestea și stabilirea termenilor și condițiilor generale, precum și a normelor pentru exercitarea acestui drept;

(b) asigurarea faptului că informațiile privind mediul sunt puse la dispoziție și comunicate progresiv publicului în vederea atingerii celei mai largi și sistematice disponibilități și difuzări posibile. În acest scop este promovată utilizarea, în special, a tehnologiei de telecomunicații informatizate și/sau a tehnologiei electronice, în măsura în care acestea sunt disponibile;

(c) asigurarea participării publicului în domeniul elaborării planurilor și programelor pentru mediu;

(d) asigurarea accesului la justiție în probleme de mediu la nivel comunitar, în condițiile prevăzute de prezentul regulament.

(2) La punerea în aplicare a dispozițiilor prezentului regulament, instituțiile și organismele comunitare depun eforturi pentru a asista și îndruma publicul pentru a-i permite accesul la informații, participarea la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu.”

10 Articolul 2 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„În sensul prezentului regulament:

[…]

(d) «informații privind mediul» înseamnă orice informație în scris, pe suport video, audio, electronic sau în orice altă formă, referitoare la:

[…]

(iii) măsurile (inclusiv măsurile administrative), cum ar fi politicile, dispozițiile normative, planurile, programe, acorduri de mediu și activitățile care afectează sau pot afecta elementele și factorii menționați la punctele (i) și (ii), precum și măsuri sau activități menite să protejeze aceste elemente;

[…]”

11 Articolul 3 primul paragraf din același regulament are următorul cuprins:

„Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 se aplică oricărei cereri de acces la informațiile privind mediul deținute de instituții sau organisme comunitare, fără discriminare pe bază de cetățenie, naționalitate sau domiciliu și, în cazul unei persoane juridice, fără discriminare în legătură cu locul în care își are sediul social sau în care își desfășoară activitatea."

12 Articolul 6 din Regulamentul nr. 1367/2006, intitulat „Aplicarea excepțiilor referitoare la cererile de acces la informațiile privind mediul", prevede la alineatul (1):

„În ceea ce privește articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001, cu excepția anchetelor, în special a celor privind posibilele încălcări ale dreptului comunitar, se consideră ca există un interes public deosebit pentru comunicare atunci când informațiile solicitate se referă la emisii în mediu. În ceea ce privește celelalte excepții stabilite la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001, motivele refuzului se interpretează în mod restrictiv, ținând seama de interesul public pe care îl prezintă comunicarea, precum și dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu."

13 Potrivit articolului 15 alineatul (1) din Decizia 2011/278:

„În conformitate cu articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2003/87/CE, statele membre transmit Comisiei, până la 30 septembrie 2011, o listă a instalațiilor de pe teritoriul lor care intră sub incidența Directivei 2003/87/CE, în care includ instalațiile identificate în conformitate cu articolul 5, utilizând un model electronic furnizat de Comisie."

Istoricul litigiului

14 Saint-Gobain, societate care își desfășoară activitatea pe piața mondială a sticlei, exploatează instalații care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO 2003, L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78).

15 În temeiul Deciziei 2011/278, Saint-Gobain a solicitat autorităților germane competente acordarea în mod gratuit a cotelor de emisie pentru a treia perioadă prevăzută în cadrul sistemului de comercializare a cotelor de emisie stabilit prin această directivă, mai precis pentru perioada cuprinsă între anul 2013 și anul 2020.

16 Această decizie prevede în esență că statele membre calculează numărul provizoriu de cote de emisie alocate cu titlu gratuit fiecărei instalații autorizate, pe baza valorilor de referință stabilite de Comisia Europeană. Decizia menționată prevede în special, la articolul 15 alineatul (1), că rezultatele acestor calcule sunt înscrise în lista instalațiilor de pe teritoriul fiecărui stat membru care intră sub incidența Directivei 2003/87, această listă fiind transmisă Comisiei de fiecare stat, în vederea verificării.

17 Prin scrisoarea din 3 iulie 2012, Saint-Gobain a solicitat Comisiei, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 și al Regulamentului nr. 1367/2006, să i se acorde accesul la tabelul Excel transmis Comisiei de Republica Federală Germania în cadrul procedurii prevăzute la articolul 15 alineatul (1) menționat. Acest tabel conține informații referitoare la anumite instalații ale Saint-Gobain situate pe teritoriul german. În special, Saint-Gobain a solicitat să i se acorde accesul la datele referitoare la „capacitățile inițiale instalate", transmise pentru fiecare subinstalație, și la numărul provizoriu de cote de emisie alocate cu titlu gratuit fiecăreia dintre subinstalațiile sale pentru perioada cuprinsă între anii 2013 și 2020.

18 Prin scrisoarea din 23 iulie 2012, Direcția Generală Politici Climatice a Comisiei a respins cererea Saint-Gobain în temeiul articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001.

19 Ulterior, autoritățile germane au făcut publică lista instalațiilor în cauză și cotele de emisie anuale alocate cu titlu provizoriu pentru fiecare instalație.

20 La 7 august 2012, Saint-Gobain a depus o cerere de confirmare a accesului la documente în sensul Regulamentului nr. 1049/2001.

21 Prin scrisoarea din 4 septembrie 2012, Comisia a prelungit termenul de răspuns cu 15 zile lucrătoare, mai precis până la 25 septembrie 2012.

22 Cu toate acestea, prin scrisoarea din 25 septembrie 2012, Comisia a informat Saint-Gobain că nu îi putea comunica o decizie definitivă în termenul stabilit, întrucât autoritățile germane, care fuseseră consultate în calitate de autoare ale informațiilor solicitate, nu trimiseseră încă niciun răspuns.

23 La 28 septembrie 2012, Saint-Gobain a solicitat Comisiei să se pronunțe cu privire la cererea sa de confirmare înainte de 15 octombrie 2012.

24 La 17 ianuarie 2013, prin decizia în litigiu, Comisia a acordat un acces parțial la informațiile solicitate, și anume la cele făcute publice de autoritățile germane, precum și la cele neesențiale conținute în tabelul Excel și a refuzat accesul la restul informațiilor menționate.

25 Comisia și-a întemeiat decizia de refuz pe articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, considerând că divulgarea integrală a informațiilor solicitate ar aduce o atingere gravă procesului său decizional care era încă în curs de derulare și privea numeroase instalații din mai multe state membre. Potrivit acestei instituții, o comunicare integrală a informațiilor menționate ar permite publicului și în special întreprinderilor în cauză să ridice probleme sau să formuleze critici în privința informațiilor transmise de statele membre, ceea ce ar risca să interfereze cu procesul decizional. Aceste interferențe ar risca, la rândul lor, să amâne în mod semnificativ acest proces și să dăuneze dialogului dintre Comisie și statele membre.

26 Întrucât informațiile solicitate au fost prezentate de Republica Federală Germania, Comisia, în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, a consultat statul membru respectiv, care s-a opus divulgării acestora. Asemenea Comisiei, statul membru menționat și-a justificat opoziția pe baza excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din acest regulament. În special, trebuie arătat că Comisia nu adoptase încă o decizie cu privire la informațiile menționate și că o asemenea decizie, în termenele stabilite, era așteptată cu mult interes. Comisia a considerat aceste motive ca fiind pertinente *prima facie*.

27 În decizia în litigiu, Comisia a constatat, mai întâi, că nu exista un interes public superior, în sensul articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul menționat, care să justifice divulgarea integrală a informațiilor solicitate, precizând în același timp că interesele evocate de Saint-Gobain în cererea sa erau de natură pur privată. În continuare, această instituție a considerat că, în speță, interesele prioritare erau asigurarea luării unei decizii libere de orice interferență externă și păstrarea unui climat de încredere între Comisie și autoritățile germane. În plus, Comisia a amintit că o parte semnificativă a informațiilor solicitate fusese deja făcută publică de către aceste autorități și a indicat că publicul avusese, așadar, acces la principalele elemente ale proiectului de alocare armonizată a cotelor de emisie cu titlu gratuit.

28 În sfârșit, în decizia menționată, Comisia a precizat că, chiar presupunând că informațiile solicitate de Saint-Gobain au constituit informații privind mediul, spre deosebire de excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, articolul 6 din Regulamentul nr. 1367/2006 nu conținea nicio dispoziție care să permită excluderea aplicării excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

29 La 31 octombrie 2012, Saint-Gobain a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziilor implicite ale Comisiei din 4 septembrie și din 25 septembrie 2012. În urma adoptării deciziei în litigiu, la 17 ianuarie 2013, Saint-Gobain a solicitat permisiunea de a-și adapta concluziile. Admițând această cerere, Tribunalul a considerat că acțiunea nu mai avea ca obiect din acel moment decât anularea acestei din urmă decizii.

30 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a înlăturat cele două motive invocate de Saint-Gobain și a respins acțiunea.

Concluziile părților

31 Saint-Gobain solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate, precum și a deciziei în litigiu;

– cu titlu subsidiar, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

32 Comisia solicită respingerea recursului și obligarea Saint-Gobain la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

33 În susținerea recursului său, Saint-Gobain invocă în esență două motive. Primul motiv, care cuprinde două aspecte, este întemeiat pe o interpretare eronată a articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006, întrucât Tribunalul, pe de o parte, a făcut o interpretare extensivă a acestor dispoziții și, pe de altă parte, nu a recunoscut existența în speță a unui interes public superior care să justifice divulgarea informațiilor privind mediul solicitate. Al doilea motiv este întemeiat pe o aplicare eronată a articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.

Argumentația părților

34 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, Saint-Gobain susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin nerespectarea cerințelor care decurg din Regulamentul nr. 1367/2006, în special din articolul 6 alineatul (1) a doua teză din acesta, în ceea ce privește necesitatea interpretării în mod „restrictiv” a excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, printre care se numără cea prevăzută la alineatul (3) primul paragraf al acestuia, care urmărește protejarea procesului decizional al instituțiilor, în scopul de a se refuza accesul la informații privind mediul.

35 După ce a arătat că Tribunalul a constatat că informațiile pentru care s-a solicitat accesul în speță sunt „informații privind mediul” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 1367/2006, Saint-Gobain arată că, în prezența unor asemenea informații, instituțiile Uniunii sunt

obligate să respecte dispozițiile acestui regulament, care urmărește să aplice acestor instituții Convenția de la Aarhus, care face parte integrantă din ordinea juridică a Uniunii și de care Tribunalul ar fi trebuit să țină seama.

36 Or, această convenție nu ar cuprinde nicio dispoziție cu caracter general comparabilă cu cea de la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, care să prevadă că accesul la informațiile privind mediul este refuzat în cazul în care divulgarea acestora ar aduce o gravă atingere procesului decizional al autorităților publice în cauză. Dimpotrivă, potrivit articolului 4 alineatul (4) litera (a) din convenția menționată, într-o situație precum cea în speță, o cerere de acces la informațiile privind mediul nu ar putea fi refuzată decât în cazul în care divulgarea acestor informații ar avea efecte negative asupra confidențialității „acțiunilor autorităților publice”, în cazul în care confidențialitatea este prevăzută de legislația internă.

37 În plus, un asemenea motiv de refuz ar fi identic cu cel prevăzut la articolul 4 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/4, care are ca obiectiv aplicarea Convenției de la Aarhus în ordinile juridice ale statelor membre.

38 Astfel, atât în sensul Regulamentului nr. 1049/2001, cât și în cel al acestei directive, motivul de refuz în discuție ar trebui să fie interpretat – după cum ar rezulta de asemenea din jurisprudența națională germană – în sensul că vizează numai acțiunile interne care se raportează la luarea unei decizii, iar nu elementele anterioare acestor acțiuni, precum datele pe care se sprijină acestea.

39 În schimb, Tribunalul ar fi făcut o interpretare extensivă a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) din regulamentul menționat. Astfel, acesta ar fi considerat că refuzul accesului la informațiile solicitate ar fi justificat în speță, în scopul evitării unor influențe exterioare care ar putea perturba desfășurarea normală a procesului decizional în curs, în special prin provocarea unor întârzieri semnificative în procesul de verificare a informațiilor transmise Comisiei în cadrul procedurii în discuție și prin cauzarea unor divergențe cu statele membre care au transmis informațiile menționate, care ar putea dăuna dialogului dintre Comisie și statele membre respective.

40 Or, potrivit Saint-Gobain, simpla posibilitate ca divulgarea informațiilor privind mediul, precum cele în discuție în speță, să atragă critici nu poate să justifice caracterul lor confidențial, dat fiind că asemenea critici din partea publicului, rezultate din transparența procedurilor administrative, sunt consecința dorită a reglementării în cauză. Astfel, aceste critici ar servi tocmai obiectivele urmărite de reglementarea menționată, printre care cel de adoptare a celor mai bune decizii în materie de mediu pe baza unor informații supuse controlului publicului. În plus, Saint-Gobain precizează că nici Regulamentul nr. 1367/2006, nici Directiva 2003/4 nu prevăd motive de refuz al accesului referitoare la protecția relațiilor dintre Comisie și statele membre.

41 În sfârșit, Saint-Gobain susține că Tribunalul, la punctele 80-82 și 87 din hotărârea atacată, s-a bazat în mod eronat, de mai multe ori, pe o jurisprudență a Curții referitoare la Regulamentul nr. 1049/2001 care nu privește accesul la informațiile privind mediul în cadrul unei proceduri administrative în curs a Comisiei.

42 Comisia răspunde invocând de la bun început inadmisibilitatea primului motiv de recurs. Astfel, mai întâi, dacă acest motiv ar trebui să fie interpretat în sensul că urmărește să repună în discuție legalitatea Regulamentului nr. 1367/2006 în raport cu dispozițiile Convenției de la Aarhus, ar modifica obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului. În continuare, dacă acest prim motiv ar putea fi interpretat în sensul că urmărește să impute Tribunalului că a încălcat cerința de a interpreta excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 în lumina noțiunii „acțiuni ale autorităților publice”, care figurează la articolul 4 alineatul (4) litera (a) din Convenția de la Aarhus, s-ar întemeia pe o argumentație care nu a fost nici prezentată, nici dezbătută în fața Tribunalului. În sfârșit, motivul menționat nu ar identifica cu precizie punctele criticate ale motivelor hotărârii atacate.

43 În orice caz, potrivit Comisiei, primul motiv de recurs nu este fondat. Astfel, în primul rând, nici modul de redactare a articolului 4 alineatul (4) litera (a) din Convenția de la Aarhus, nici modul de redactare a articolului 4 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/4 nu s-ar referi la „acțiunile interne”, ci doar la „acțiunile” autorităților publice. Or, ținând seama de faptul că toate statele membre, precum și Uniunea, sunt părți la Convenția de la Aarhus, ar fi necesar să se considere că legiuitorul Uniunii nu intenționa să impună statelor membre, prin Directiva 2003/4, obligații materiale diferite de cele impuse organismelor Uniunii prin Regulamentele nr. 1049/2001 și nr. 1367/2006.

44 În al doilea rând, o interpretare a noțiunii „acțiuni” potrivit căreia aceasta nu ar acoperi decât operațiunile interne ale unei autorități publice nu ar fi decât una dintre posibilele interpretări ale acestei noțiuni potrivit indicațiilor care figurează în „Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus”, pe care Curtea ar putea să o ia în considerare în vederea interpretării articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001.

45 În al treilea rând, criteriul reținut la articolul 4 alineatul (4) litera (a) din Convenția de la Aarhus, precum și de articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul menționat nu ar fi conținutul documentului, ci „efectele negative” ale divulgării acestui conținut. În consecință, chiar dacă un document nu relatează acțiunile interne ale unei autorități publice, ci doar elementele care au servit drept fundament pentru adoptarea deciziei sale, accesul la acest document ar putea fi refuzat în temeiul acestei din urmă dispoziții.

Aprecierea Curții

Cu privire la admisibilitate

46 Comisia contestă, mai întâi, admisibilitatea primului motiv în cazul în care acesta ar trebui să fie interpretat în sensul că urmărește să pună în discuție validitatea Regulamentului nr. 1367/2006 în raport cu dispozițiile Convenției de la Aarhus.

47 Cu toate acestea, întrucât Saint-Gobain a afirmat în mod expres în memoriul său în replică că, prin intermediul motivului în cauză, nu intenționa în niciun caz să pună în discuție validitatea regulamentului menționat, iar Comisia a luat act de aceasta în duplica sa, nu mai este necesară pronunțarea cu privire la acest argument al Comisiei.

48 În continuare, Comisia susține în esență că primul motiv de recurs este inadmisibil întrucât se bazează pe o argumentație care nu ar fi fost nici invocată, nici dezbătută în fața Tribunalului.

49 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, recursul nu poate modifica obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului.

50 Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul recursului, competența Curții este limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața primei instanțe. O parte nu poate, așadar, să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului, întrucât aceasta ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost învestit Tribunalul (Ordonanța președintelui Curții din 7 iulie 2016, Fapricela/Comisia, C-510/15 P, nepublicată, EU:C:2016:547, punctul 20 și jurisprudența citată).

51 Cu toate acestea, un argument care nu a fost invocat în primă instanță nu poate fi considerat un motiv nou, inadmisibil în stadiul recursului, dacă nu constituie decât dezvoltarea unei argumentații expuse deja în cadrul unui motiv prezentat în cererea introductivă în fața Tribunalului (Hotărârea din 10 aprilie 2014, Areva și alții/Comisia, C-247/11 P și C-253/11 P, EU:C:2014:257, punctul 114, precum și jurisprudența citată).

52 În speță, este necesar să se constate că, după cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, Saint-Gobain a invocat în fața Tribunalului o încălcare a articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006, susținând că motivele de refuz al accesului trebuie interpretate în sens restrictiv. În acest sens, Saint-Gobain a făcut referire în mod expres la finalitatea acestui din urmă regulament, și anume la punerea în aplicare a Convenției de la Aarhus.

53 Or, prin intermediul primului aspect al primului motiv de recurs, Saint-Gobain impută Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică în aceeași măsură documentelor întocmite în cadrul procesului decizional și documentelor direct legate de chestiunile abordate în acest proces. Saint-Gobain susține că această interpretare este contrară articolului 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 citit în lumina Convenției de la Aarhus – pe care acest din urmă regulament urmărește să o pună în aplicare – și în special a articolului 4 alineatul (4) litera (a) din aceasta.

54 Desigur, în cererea sa introductivă în primă instanță, Saint-Gobain nu a menționat expres articolul 4 alineatul (4) litera (a) din Convenția de la Aarhus. Cu toate acestea, ea a susținut că interpretarea dată de Comisie articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 nu era conformă cu articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006.

55 Astfel, dat fiind că primul aspect al primului motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, argumentația invocată de Saint-Gobain nu constituie decât dezvoltarea unei argumentații expuse deja în cadrul unui motiv prezentat în cererea introductivă în primă instanță și, prin urmare, nu poate fi considerată inadmisibilă.

56 În sfârșit, Comisia arată că recursul nu identifică cu precizie punctele contestate din hotărârea atacată.

57 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, motivele și argumentele de drept invocate trebuie să identifice cu precizie aspectele din motivarea deciziei Tribunalului care sunt contestate. Un recurs care nu identifică punctele criticate din hotărârea atacată și eroarea de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o este inadmisibil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 septembrie 2016, NIOC și alții/Consiliul, C-595/15 P, nepublicată, EU:C:2016:721, punctele 95 și 96).

58 Or, în speță, prin intermediul primului aspect al primului motiv, Saint-Gobain vizează în mod expres punctele 80-82, precum și 87 din hotărârea atacată. În plus, în măsura în care impută Tribunalului că nu a ținut seama de Convenția de la Aarhus în interpretarea dată articolului 6 din Regulamentul nr. 1367/2006, îi era vădit imposibil să identifice puncte exacte din această hotărâre. Prin urmare, recursul îndeplinește cerințele articolului 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

59 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie.

Cu privire la fond

60 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, conform considerentului (1), Regulamentul nr. 1049/2001 se înscrie în voința exprimată la articolul 1 al doilea paragraf din Tratatul UE, introdus prin Tratatul de la Amsterdam, de a marca o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni tot mai profunde între popoarele Europei, în cadrul căreia deciziile se iau cu respectarea deplină a principiului transparenței și cât mai aproape cu putință de cetățeni. Astfel cum amintește considerentul (2) al regulamentului

respectiv, dreptul de acces public la documentele instituțiilor este legat de caracterul democratic al acestora din urmă (Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 34).

61 În acest scop, același regulament vizează, astfel cum se arată în considerentul (4) și la articolul 1 din acesta, să confere publicului un drept de acces cât mai larg posibil la documentele deținute de instituții (Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 40, precum și jurisprudența citată).

62 Desigur, dreptul de acces menționat este supus unor limite întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat. În special și conform considerentului (11) al Regulamentului nr. 1049/2001, acesta prevede la articolul 4 un regim de excepții care autorizează instituțiile să refuze accesul la un document în cazul în care divulgarea acestuia ar aduce atingere unuia dintre interesele protejate prin acest articol (Hotărârea din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia, C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, EU:C:2010:541, punctele 70 și 71, precum și jurisprudența citată).

63 Cu toate acestea, având în vedere că astfel de excepții derogă de la principiul accesului cât mai larg posibil al publicului la documente, ele trebuie să fie interpretate și aplicate în mod strict (Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punctul 66, precum și Hotărârea din 21 iulie 2011, Suedia/MyTravel și Comisia, C-506/08 P, EU:C:2011:496, punctul 75).

64 În ceea ce privește informațiile privind mediul deținute de instituțiile și organismele Uniunii, Regulamentul nr. 1367/2006, conform articolului 1, urmărește obiectivul garantării celei mai largi și sistematice disponibilități și difuzări posibile a acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 noiembrie 2016, Comisia/Stichting Greenpeace Nederland și PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punctul 52).

65 În timp ce, conform articolului 3 din Regulamentul nr. 1367/2006, Regulamentul nr. 1049/2001 și în special articolul 4 din acesta se aplică în principiu oricărei cereri de acces la asemenea informații privind mediul deținute de instituții ale Uniunii, articolul 6 din Regulamentul nr. 1367/2006 adaugă reguli mai specifice privind aceste cereri, care în parte favorizează și în parte limitează accesul la documente (Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 53).

66 În special, din articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 reiese că, în ceea ce privește printre altele excepția stabilită la articolul 4 alineatul (3) prima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, motivul refuzului se interpretează în mod restrictiv, ținând seama de interesul public pe care îl prezintă comunicarea, precum și de aspectul dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 83).

67 În lumina acestor dispoziții și principii trebuie examinat primul aspect al primului motiv de recurs.

68 La punctele 79-82 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat, în primul rând, că procesul decizional în discuție în speță era o procedură administrativă de alocare în mod armonizat a cotelor de emisie cu titlu gratuit și că, la data adoptării deciziei în litigiu, această procedură administrativă nu fusese încă finalizată.

69 În al doilea rând, el a arătat că procedura administrativă menționată „necesita o protecție sporită”. Astfel exista un risc sporit ca accesul la documentele interne ale procedurii în cauză să aibă efecte negative asupra procesului decizional. Aceste informații ar putea fi utilizate de persoane interesate în scopul exercitării unei influențe țintite, ceea ce ar putea aduce atingere în special calității deciziei finale.

70 În al treilea rând, el a arătat că procedurile administrative sunt supuse unor termene stricte, a căror respectare ar fi periclitată în cazul în care Comisia ar trebui să analizeze și să răspundă, în timpul procedurii, la reacțiile intervenite cu privire la discuțiile care au avut loc în cadrul acesteia.

71 În al patrulea rând, el a considerat că activitatea administrativă a Comisiei nu impune un acces la documente la fel de extins precum cel referitor la activitatea legislativă a unei instituții a Uniunii, care, în temeiul considerentului (6) al Regulamentului nr. 1049/2001, ar trebui să fie mai larg.

72 În continuare, la punctele 86-90 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins argumentul Saint-Gobain potrivit căruia informațiile solicitate nu se referă la verificarea de către Comisie a informațiilor transmise de statele membre în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din Decizia 2011/278, ci la tabelul transmis de autoritățile germane Comisiei și, prin urmare, nu pot fi considerate că privesc procesul decizional în sine.

73 Pentru a ajunge la o asemenea concluzie, Tribunalul a considerat că, prin utilizarea expresiei „referitor la o chestiune”, legiuitorul nu a intenționat să limiteze conținutul informațiilor acoperite de excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 numai la documentele stabilite în cadrul procesului decizional în discuție și că utilizarea acestei expresii permite de asemenea aplicarea dispoziției respective în cazul documentelor legate direct de chestiunile abordate în cadrul acestui proces.

74 Astfel, potrivit Tribunalului, întrucât informațiile la care Saint-Gobain a solicitat accesul sunt informații direct legate de chestiunea examinată în cadrul procesului decizional în curs la momentul adoptării deciziei în litigiu, ele erau „referit[oare] la o chestiune pentru care instituția nu [luase] încă nicio decizie”.

75 Trebuie să se constate că interpretarea dată de Tribunal articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, prin confundarea noțiunilor de proces decizional și de procedură administrativă, are ca rezultat extinderea domeniului de aplicare al excepției de la dreptul de acces prevăzut de această dispoziție până la a se permite unei instituții a Uniunii să refuze accesul la orice document pe care îl deține, inclusiv la cele care conțin informații privind mediul, în măsura în care acest document este direct legat de chestiunile abordate în cadrul unei proceduri administrative în curs în fața acestei instituții.

76 Or, noțiunea „proces decizional” prevăzută de această dispoziție trebuie să fie interpretată în sensul că se raportează la luarea unei decizii, fără să acopere întreaga procedură administrativă care are ca rezultat această decizie.

77 O asemenea interpretare rezultă, mai întâi, din însuși modul de redactare a dispoziției menționate, care se raportează la documentele care sunt „referit[oare] la o chestiune pentru care instituția [Uniunii] nu a luat încă nicio decizie”.

78 În continuare, această interpretare răspunde cerinței de interpretare restrictivă a articolului 4 alineatul (3) prima teză din Regulamentul nr. 1049/2001, o cerință care este mult mai fermă atunci când documentele a căror comunicare se cere conțin informații privind mediul.

79 În sfârșit, în ceea ce privește astfel de documente, interpretarea menționată se impune și în raport cu finalitatea Regulamentului nr. 1367/2006, care, potrivit titlului său, este aplicarea pentru instituțiile și organismele Uniunii a dispozițiilor Convenției de la Aarhus.

80 Desigur, articolul 6 din acest regulament se limitează să indice că excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie să fie interpretată în mod restrictiv, fără a menționa noțiunea „proces decizional” în sensul acestei dispoziții.

81 Cu toate acestea, după cum a arătat avocatul general la punctul 76 din concluzii, Convenția de la Aarhus dispune, la articolul 4 alineatul (4) litera (a), că o cerere de informații despre mediu poate fi refuzată în cazul în care dezvăluirea lor ar avea efecte negative asupra confidențialității acțiunilor autorităților publice, în cazul în care confidențialitatea este prevăzută de legislația internă, iar nu asupra întregii proceduri administrative la finalul căreia aceste autorități deliberează.

82 Prin urmare, în acest context, este necesar să se considere, mai întâi, că împrejurarea amintită de Tribunal la punctul 79 din hotărârea atacată, potrivit căreia procedura administrativă în discuție nu fusese încă finalizată la data adoptării deciziei în litigiu, nu permite, ea singură, să se demonstreze că ar fi fost adusă o atingere gravă procesului decizional al Comisiei în cazul divulgării documentelor solicitate.

83 În continuare, contrar afirmației cuprinse la punctul 80 din hotărârea atacată, potrivit căreia procedura administrativă în discuție necesită o protecție sporită, în realitate trebuie să prevaleze obligația de interpretare restrictivă a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, după cum a arătat însuși Tribunalul la punctul 63 din hotărârea atacată. Astfel, simpla referire la riscul unor efecte negative legat de accesul la documente interne și de posibilitatea ca persoanele interesate să poată exercita o influență asupra procedurii nu poate fi suficientă pentru a se dovedi că divulgarea documentelor menționate ar aduce o atingere gravă procesului decizional al instituției în cauză.

84 În plus, deși, potrivit considerentului (2) al Regulamentului nr. 1367/2006, este necesar să se ofere veritabile oportunități pentru participarea publicului la luarea deciziilor în probleme de mediu, sporind astfel responsabilizarea și transparența luării deciziilor, regulamentul menționat nu impune în niciun fel Comisiei, contrar aprecierilor Tribunalului cuprinse la punctul 81 din hotărârea atacată, să analizeze sau să răspundă la reacțiile publicului intervenite în urma divulgării acestor documente care conțin informații privind mediul, care se referă la o procedură administrativă în curs și care prezintă discuțiile care au avut loc în cadrul acesteia. În aceste condiții, nu se poate considera, așadar, că o asemenea divulgare periclitează respectarea termenelor din procedurile administrative desfășurate de Comisie.

85 În sfârșit, trebuie amintit că, deși activitatea administrativă a Comisiei nu impune un acces la documente la fel de întins precum cel referitor la activitatea legislativă a unei instituții a Uniunii, aceasta nu înseamnă în niciun fel că ea nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001, acesta aplicându-se, conform articolului 2 alineatul (3), tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iulie 2011, Suedia/MyTravel și Comisia, C-506/08 P, EU:C:2011:496, punctele 87 și 88, precum și jurisprudența citată).

86 Ținând seama de considerațiile care precedă, este necesar să se constate că, întrucât nu a interpretat articolul 4 alineatul (3) primul paragraf din regulamentul menționat în mod restrictiv, astfel cum impune articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept.

87 În consecință, întrucât primul aspect al primului motiv de recurs este fondat, se impune anularea hotărârii atacate, fără a mai fi nevoie să se examineze al doilea aspect al acestuia și al doilea motiv de recurs.

Cu privire la consecințele anulării hotărârii atacate

88 În conformitate cu articolul 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, aceasta poate fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia, fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată.

89 În speță, Curtea trebuie să soluționeze în mod definitiv litigiul, care este în stare de judecată.

90 În cererea sa de anulare, Saint-Gobain a invocat două motive, primul fiind întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (d) punctul (iii) și cu articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006.

91 După cum s-a amintit la punctele 25-28 din prezenta hotărâre, Comisia a apreciat în decizia în litigiu că o comunicare integrală a informațiilor în discuție ar permite publicului și în special întreprinderilor în cauză să ridice probleme sau să formuleze critici în privința informațiilor transmise de statele membre, ceea ce ar risca să interfereze cu procesul decizional atât în fața Comisiei, cât și în fața statelor membre. Aceste interferențe ar risca, la rândul lor, să prelungească în mod semnificativ procesul decizional amintit și să afecteze dialogul dintre Comisie și statele membre. Comisia a considerat de asemenea pertinentă împrejurarea că nu adoptase încă o decizie raportată la informațiile menționate și că o asemenea decizie era așteptată, în termenele stabilite. Această instituție a adăugat că, în speță, era esențial să se garanteze că decizia în discuție putea fi luată în lipsa oricărei interferențe externe și că este păstrat climatul de încredere dintre Comisie și autoritățile germane.

92 Or, ținând seama de motivele care figurează la punctele 75-81 din prezenta hotărâre, asemenea considerații nu sunt de natură să demonstreze că divulgarea informațiilor privind mediul ar fi adus o atingere gravă procesului decizional al Comisiei, în sensul articolului 4 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 coroborat cu articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006.

93 În consecință, se impun admiterea primului motiv al acțiunii în anulare și anularea deciziei în litigiu, fără a fi necesar să se examineze al doilea motiv al acestei acțiuni.

Cu privire la cheltuielile de judecată

94 Conform articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, persoana care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

95 Întrucât Comisia a căzut în pretenții, iar Saint-Gobain a solicitat obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Saint-Gobain atât în primă instanță, cât și în cadrul prezentului recurs.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 11 decembrie 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland/Comisia (T-476/12, nepublicată, EU:T:2014:1059).**

2) **Anulează Decizia Comisiei din 17 ianuarie 2013 prin care s-a refuzat accesul integral la lista transmisă Comisiei de Republica Federală Germania în cadrul procedurii prevăzute la articolul 15 alineatul (1) din Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit**

a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului, în măsura în care acest document conține informații referitoare la anumite instalații ale Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH situate pe teritoriul german, privind alocările provizorii, precum și activitățile și nivelurile de capacitate în raport cu emisiile de dioxid de carbon (CO_2) în cursul anilor 2005-2010, eficiența instalațiilor și cotele de emisii anuale alocate provizoriu pentru perioada cuprinsă între anul 2013 și anul 2020.

3) **Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH în primă instanță, precum și în cadrul prezentului recurs.**

Semnături